

Arrest

nr. 324 479 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. FONTAINE *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient beroep is tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 augustus 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 mei 2023 internationale bescherming werd toegekend in Malta en dat deze geldig is tot 14 mei 2026 (zie “International protection agency Malta” in het administratief dossier en NPO, p.5).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Bij beschikking van 18 december 2024 op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Malta. De partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Malta neergelegd.

Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Malta blijkt dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en verlengbaar, al kunnen er vertraging optreden bij het uitreiken van deze verblijfstitels. Vluchtelingen en personen met de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegang tot de arbeidsmarkt en kunnen activiteiten als zelfstandigen ontwikkelen, al kunnen personen met subsidiaire bescherming geen toegang hebben tot bepaalde jobs in het leger of de politie. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie en xenofobie. Ook toegang tot betaalbare huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming in Malta, die daartoe nauwelijks ondersteuning krijgen. Vluchtelingen hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Maltese onderdanen. Begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen hebben alleen recht op “basisuitkeringen”. Zij kunnen wel in aanmerking komen voor premie-gebonden uitkeringen indien zij werken, sociale zekerheidsbijdragen betalen en aan de voorwaarden voldoen. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Malta. Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, zijn deze moeilijkheden geen situaties van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Malta werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Malta wordt vastgesteld.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Malta, of waardoor zij bij terugkeer naar Malta een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze haar schouder gebroken heeft en hieraan pijn heeft als het koud is en last heeft van aambeien (Verklaring DVZ, vraag 38). De verzoekende partij legt hier tevens een röntgenfoto van neer en een voorschrift voor pijnstillers. Tijdens het persoonlijk onderhoud kan de commissaris-generaal ook vaststellen dat aan één schouder het sleutelbeen duidelijk uitsteekt (NPO, p.13). De verzoekende partij voegt echter geen medische documenten toe waaruit kan blijken dat ze omwille van de problemen aan haar schouder en sleutelbeen niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien bij een eventuele terugkeer naar Malta waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien worden haar medische problemen aan haar schouder gerelativeerd daar uit haar verklaringen blijkt dat ze in België nog geen stappen heeft ondernomen om haar problemen aan haar schouder aan te pakken. Ze brengt tevens geen documenten bij waaruit zou kunnen blijken dat ze op heden een medische behandeling voor haar schouder volgt. De verzoekende partij brengt voor het overige geen medische documenten bij die zouden kunnen aantonen dat ze effectief last heeft van aambeien. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze te kampen heeft met enige psychische problematiek. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Malta zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een 35-jarige man uit Eritrea. Volgens haar verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 mei 2023 internationale bescherming werd toegekend en dat deze geldig is tot 14 mei 2026 (zie "International protection agency Malta" in het administratief dossier en NPO, p.5).

Hoewel uit de bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie in Malta voor personen die er internationale bescherming genieten niet steeds even rooskleurig is, de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan deze status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in de meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Malta, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar situatie, dan wel de situatie waarin zij bij een eventuele terugkeer zou terechtkomen, zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in staat was om huisvesting te vinden in Malta. Ze verklaart immers dat ze, nadat ze het opvangcentrum moest verlaten, huisvesting vond in een huurhuis (NPO, p.14). Nadat ze dit huurhuis moest verlaten, heeft ze twee nachten op straat geslapen waarna ze bij vrienden heeft kunnen logeren (NPO, p.14). Ze heeft hier verbleven totdat ze Malta heeft verlaten (NPO, p.14). Wat betreft haar tewerkstelling verklaart ze dat ze anderhalf jaar gewerkt heeft in Malta (NPO, p.10). In het verzoekschrift brengt ze naar voor dat dat ze inderdaad een job had in Malta maar dat haar salaris te laag was om zichzelf te kunnen onderhouden. De verzoekende partij brengt echter dit op geen enkele wijze naar voor tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal waardoor deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Hier komt nog bij dat uit haar verklaringen niet kan blijken dat ze op enig moment enige moeite heeft gedaan om een andere job te verkrijgen. Ook blijkt uit haar verklaringen dat ze steeds toegang had tot gezondheidszorg in Malta. Zo verklaart ze toegang te hebben gehad tot een psycholoog (NPO, p.6) en heeft ze in Malta een röntgenfoto laten maken en heeft ze pijnstillers verkregen (NPO, p.13). De verzoekende partij brengt geen elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Malta geen toegang zou hebben tot medische hulp indien ze hieraan nood zou hebben. Uit het bovenstaande blijkt dus dat de verzoekende partij wel degelijk in staat was om een duurzaam bestaan in Malta uit te bouwen. Bovendien blijkt de verzoekende partij over een sociaal netwerk in Malta te beschikken en lijkt ze in het bezit te zijn van de nodige financiële middelen die haar zouden kunnen helpen het hoofd te bieden aan problemen die eventueel zouden kunnen opduiken. De verzoekende partij verklaart dat ze in Malta bij vrienden heeft kunnen blijven en dat ze op

heden nog steeds contact met deze vrienden heeft (NPO, p.14). Ze stelt ook 5000 dollar en 1200 Birr te hebben betaald voor haar reis naar Malta (Verklaring DVZ, vraag 41). De verzoekende partij toont niet aan dat ze geen toegang meer heeft tot dergelijke financiële middelen. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. De verzoekende partij verklaart dat ze maar drie maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste documenten in Malta heeft verbleven alvorens Malta te verlaten (NPO, p.15). Een dergelijke korte periode getuigt niet van het nodige geduld en de nodige inspanningen om zich te integreren in de Maltese samenleving als begunstigde van internationale bescherming.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Malta in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Malta persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en te verwijzen naar rapporten met algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Malta en de moeilijkheden die zij kunnen ondervinden zoals zoals met sociale steun, huisvesting en de toegang tot gezondheidszorg maar verbindt dit op geen enkele manier met haar eigen persoon. Ze maakt hiermee niet aannemelijk dat ze bij een eventuele terugkeer naar Malta niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de beperkte mogelijkheden tot gezinshereniging in Malta kan niet worden ingezien op welke wijze ze dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Maltese wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten dat ze niet aantoont dat ze haar kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Malta aan de hand van de mogelijkheden die de Maltese wetgeving haar ter zake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het door haar ingeroepen vluchtmotief inzake gezinshereniging houdt dan ook geen verband met een van de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

6. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Maltese grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Malta werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt

niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat ze het belangrijk vindt gehoord te worden om haar bezwaar uit te drukken. Ze woonde iets meer dan 4 jaar op Malta, had er subsidiaire bescherming, deed er pogingen om werk en woonst te vinden. Ze kon er slechts enkele maanden werken tegen 5 euro per uur, te weinig om er een huis te huren. Daarom moest ze Malta verlaten en kwam ze naar België. Bovendien is haar verblijfstitel subsidiaire bescherming op Malta onvoldoende om er gezinshereniging te bekomen, wat heel belangrijk is voor haar. Haar statuut was er ook niet voor onbepaalde duur. Tot slot wijst ze erop dat bij aankomst op Malta zij meteen naar de gevangenis werd gestuurd, er problemen van racisme kende en geen recht op onderwijs had."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat de verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij

desbetreffend manifest in gebreke. De verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Waar ze tijdens haar betoog in de terechtzitting er op wijst dat ze slechts enkele maanden kon werken tegen vijf euro per uur, hetgeen te weinig was om een huis te huren, gaat ze voorbij aan hetgeen hierover in de beschikking werd gesteld. In de beschikking werd gesteld dat de verzoekende partij in Malta onderdak vond in een opvangcentrum, huisvesting in een huurhuis en twee nachten op straat heeft geslapen alvorens onderdak te vinden bij vrienden. Hieruit blijkt dus wel degelijk dat ze in staat was om huisvesting te bekomen in Malta. Ook haar verklaring waar ze stelt dat ze maar enkele maanden gewerkt heeft en haar loon te weinig was om huur te betalen, kan niet worden gevolgd. Uit de beschikking blijkt dat ze anderhalf jaar heeft gewerkt in Malta en dus niet een paar maanden. Wat betreft haar verklaring dat haar salaris te laag was, stelt de beschikking dat ze die op geen enkel moment naar voor heeft gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal waardoor deze bewering geen grondslag vindt in het administratief dossier. Ook toont ze geenszins aan wat haar uurloon was in Malta. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze enige moeite heeft gedaan om een andere tewerkstelling te bekomen. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat ze effectief geen toegang tot onderwijs had in Malta, noch blijkt uit haar verklaringen dat ze enige stappen heeft ondernomen om onderwijs te bekomen. Door dit eenvoudig op te werpen tijdens haar vraag tot horen maakt ze dit geenszins aannemelijk.

In de beschikking werd de verzoekende partij er ook op gewezen dat haar kritiek op de mogelijkheden tot gezinshereniging in Malta niet dienstig is daar deze wetskritiek niet dienstig kan worden aangevoerd in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming. Haar betoog hieromtrent tijdens de terechtzitting is bijgevolg ook niet dienstig.

Verder zijn verblijfstitels in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar (zoals overigens ook in België) maar is dit zulk in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Haar bewering dat haar statuut niet van onbepaalde duur is, is dan ook niet juist. Uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat haar subsidiaire beschermingsstatus nog geldig is tot en met tot 14 mei 2026 (zie "*International protection agency Malta*" in het administratief dossier), dit neemt niet weg dat ze hierna geen verlenging van haar beschermingsstatuut kan aanvragen. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij waaruit dit zou kunnen blijken noch blijkt dit uit de landeninformatie die door de partijen wordt toegevoegd aan het administratief dossier.

Haar betoog dat zij in Malta in de gevangenis heeft verbleven en racisme kende, kan ook niet worden gevolgd. De verzoekende partij immers verklaart op de DVZ dat ze gedurende 8 maanden heeft verbleven in een gesloten centrum toen ze in Malta aankwam (Zie "*Vragenlijst CGVS*" in het administratief dossier).

Tenslotte kan ook haar opmerking dat ze problemen had met racisme niet worden gevolgd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verwijst ze naar haar USB-stick waar haar problemen van racisme in Malta op vermeld staan (NPO, p.12). De commissaris-generaal stelt in dit opzicht terecht dat op de USB-stick beelden staan van een discussie met haar huisbaas, een persoon tussen bagage en bagage op straat. De commissaris-generaal stelt terecht dat deze beelden niet aantonen dat ze racistisch werd bejegend en dat haar problemen met de huisbaas niet kunnen worden gezien als een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij maakt dit ook tijdens haar betoog tijdens de terechtzitting niet aannemelijk.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 21 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS